

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 342/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Čukanovou, Hany Meličkovej 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b), ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Zm 30/2000 a jeho rozhodnutím zo 4. decembra 2000, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 309/2000 a jeho rozhodnutím zo 16. januára 2002, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 242/2002 a jeho rozhodnutím zo 14. apríla 2003 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. Obdo V 67/2003 a jeho rozhodnutím z 29. septembra 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b), ods. 3 a 4 ústavy postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Zm 30/2000 a jeho rozhodnutím zo 4. decembra 2000, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 309/2000 a jeho rozhodnutím zo 16. januára 2002, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 242/2002 a jeho rozhodnutím zo 14. apríla 2003, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Obdo V 67/2003 a jeho rozhodnutím z 29. septembra 2004.

2. Z obsahu sťažnosti (značne neprehľadne a neurčito napísanej, pozn.), ako aj z jej príloh vyplýva, že „... sťažovateľka má v konaní vedenom pred Krajským súdom Trnava č. k. 18 Zm 30/2000-14 zo dňa 4.12.2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 19 Cb 309/2000-91 zo dňa 16.01.2002... v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo 242/2002-194 zo dňa 14.04.2003 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Obdo V 67/2003 zo dňa 29.09.2004 postavenie žalovanej, ktorej právna neistota pretrváva (povinnej)“.

3. S poukazom na podrobne uvedené skutkové okolnosti posudzovanej právnej veci sťažovateľka dáva do rozporu nielen samotný priebeh ústavnou sťažnosťou napadnutých konaní krajského súdu, ako i najvyššieho súdu, ale i ich jednotlivé ústavnou sťažnosťou

napadnuté rozhodnutia (bod 1), ktoré označuje za nespravodlivé a nezákonné, a ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné ľudské právo sťažovateľky na súdnu ochranu, priznané v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné ľudské právo na spravodlivý proces, priznané v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, priznané čl. 48 ods. 1 ústavy SR, základné ľudské právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, základné právo vlastníť majetok, priznané čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné ľudské právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení so základným ľudským právom garantovaným v čl. I ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, v čl. II ods. 2 ústavy SR, s čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, s čl. 13 ods. 1 písmeno a) písmeno b), ods. 3 a ods. 4 Ústavy SR v spravodlivosti ako celku:

- postupom krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. č. 18 Zm 30/2000-14 zo dňa 4.12.2000 v spojení s

- postupom krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 309/2000-91 zo dňa 16.01.2002, v spojení s

- postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. Obo 242/2002-194 zo dňa 14.04.2003, pod sp. zn. Obdo V 67/2003 zo dňa 29.09.2004 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky v spravodlivosti ako celku Zmenkový platobný rozkaz č. k. 18 Zm 30/2000-14 zo dňa 4.12.2000, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 19 Cb 309/2000-91 zo dňa 16.01.2002..., rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Obo 242/2002-194 zo dňa 14.04.2003, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Obdo V 67/2003 zo dňa 29.09.2004 zrušuje.

III. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 20 000 EUR, ktoré je krajský súd Trnava povinný sťažovateľke vo výške 10 000 Eur zaplatiť do 2 mesiacov odo dňa vydania nálezu, ktoré je povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný sťažovateľke vo výške 10 000 Eur zaplatiť do 2 mesiacov odo dňa vydania nálezu.“

II.

4. Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že
- rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 18 Zm 30/2000 zo 4. decembra 2000 nadobudlo právoplatnosť 24. júna 2003,
 - rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 19 Cb 309/2000 zo 16. januára 2002 nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2003,
 - rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 242/2002 zo 14. apríla 2003 nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2003 a
 - rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 67/2003 z 29. septembra 2004 nadobudlo právoplatnosť 23. novembra 2004.

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom (bod 1) postupom a rozhodnutiami krajského súdu (postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Zm 30/2000 a jeho rozhodnutím zo 4. decembra 2000 a postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cb 309/2000 a jeho rozhodnutím zo 16. januára 2002, pozn.), ako i najvyššieho súdu (postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 242/2002 a jeho rozhodnutím zo 14. apríla 2003 a postupom v konaní vedenom pod sp. zn. Obdo V 67/2003 a jeho rozhodnutím z 29. septembra 2004, pozn.).

8.1 Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

8.2 Na základe vykonanej lustrácie (bod 4) ústavný súd považoval za nesporné a preukázané, že všetky ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutia, a to tak v prípade krajského súdu, ako i najvyššieho súdu, nadobudli právoplatnosť v priebehu rokov 2003 – 2004, a to takto: rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 18 Zm 30/2000 zo 4. decembra 2000 nadobudlo právoplatnosť 24. júna 2003, rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 19 Cb 309/2000 zo 16. januára 2002 nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2003, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 242/2002 zo 14. apríla 2003 nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2003 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 67/2003 z 29. septembra 2004 nadobudlo právoplatnosť 23. novembra 2004.

8.3. V okolnostiach prípadu sťažovateľky preto lehota na podanie sťažnosti proti postupu a rozhodnutiam krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu (bod 1) ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde uplynula už dávno predtým, ako bola sťažnosť sťažovateľky doručená ústavnému súdu (30. mája 2017, pozn.).

8.4 Keďže sťažovateľka svoju sťažnosť nepodala v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04), ústavný súd sa nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok sťažovateľky smerujúcich proti označeným rozhodnutiam a postupu všeobecných súdov, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9.1 Pokiaľ sťažovateľka namieta prieťahy v konaní (a tým porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy), ústavný súd uvádza, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

9.2 Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj ustálený právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ju zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

9.3 V posudzovanej veci však v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (30. mája 2017) tak krajský súd, ako i najvyšší súd v rámci ústavnou sťažnosťou napadnutých konaní (bod 1) už nemohol jednoznačne porušovať základné právo sťažovateľky zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže všetky boli v čase podania ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľky už dávno právoplatne skončené.

9.4 Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky i v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

10. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2017